

som ligeledes er stillet af Udvalget, nemlig at det skal være det af Skipperen bestemte Kløffeslet, har jeg stillet for, at der ikke, naar Stibet ligger paa Steber, hvor der i vedkommende Havnereglementer er bestemt en anden Tid end den, som i Almindelighed er bestemt af Skipperen, skal være noget Bilsledende i Bestemmelsen for Mandskabet. Jeg har derfor fundet det rigtigst udtrykkelig at tilkjendegive, at det er det Kløffeslet, som Skipperen fastsætter. — Med Hensyn til § 9 har jeg blot at gjøre den Bemærkning, som jeg haaber den ærede Ordfører vil erkjende for rigtig, at der bør sættes „§ 5 og 6“ i 11te, 19de og 31te Punkt istedetfor „§ 5“. De øvrige Forslag af Udvalget er jeg enig i. — Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere stillede til § 6 af den ærede 5te Landsthingsmand for 7de Kreds (Hass), skal jeg blot tillade mig den Bemærkning, at efterat jeg har seet den vedkommende Tæmp, forekommer det mig ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at lade 20 blive staaende som det høieste Antal af Slagene.

Hass: Efterat den ærede Ordfører har forevist et Exemplar af den Tæmp, der er omtalt i § 6, og da den seer meget udfyldig ud, skal jeg i Henhold til hans Forsikring om, at Tæmpen ikke vil blive større, tage mit Ændringsforslag tilbage; men det er paa hans Ans og Tilsvær for alle kommende Følger...

Formanden: Forstod jeg det ærede Medlem ret, tager han sit første Ændringsforslag tilbage. (Hass: Ja!) Jeg skal da spørge, om Noget optager det? (Ophold.) Det er saaledes bortfaldet.

Hass: Derimod kan jeg ikke tjene den ærede Ordfører i at tage de tvende andre Ændringsforslag, som jeg har stillet til den samme Paragraph, tilbage. Ordet „kun“ er forekommet mig at være aldeles overflødig paa den Plads, hvor det staaer, og i en Lov skal man ikke bruge overflødige Ord. Naar jeg foreslaaer tilføjet i Slutningen af Paragraphen, at denne Straf ikke maa tildeles Noget uden i Vidners Overværelse, da er dette ikke overflødig; thi det er dog nødvendigt at sørge for,

at der ikke skeer Misbrug med en saa betydelig Straf. Skipperen kunde jo, naar han ikke er forpligtet til at have Vidner tilstede, tage en Røghtsdreng ned i Røghytten og give ham ikke 20, men 40 og 50 Slag, naar Ingen saaderpaa. Det er ingenlunde overflødig at paalægge Skipperen, at et Par Vidner skulle være tilstede, thi man kunde vel sige, at det følger af sig selv, men Skipperen kan godt falde paa at sige: det staaer ikke i Loven, og deraf følger, at jeg ingen Vidner behøver. Jeg skal saaledes anbefale mine Ændringsforslag under Nr. 2 og 3 til Thingets Vedtagelse.

Ordføreren: Jeg skal hertil kun gjøre den Bemærkning, at der alene kan være Tale om Nødbenhigheden af at sætte et Maximum af Betskædning og ikke et Minimum, da Vedkommende nok selv vil sørge for, at det ikke bliver mindre, end det skal være. Vil den Paagjældende tage Pryglene paa den bare Krop, kan der fra det Offentliges Side ikke være Noget at indvænde derimod. — Hvad angaaer Indenrigsministerens Forslag til Nr. 3 i § 5, da rammer det ganske vist Hovedtanken, nemlig at naar Skipperen er nødt til at sætte det Offentlige i Bevægelse, kan den Paagjældende ikke være straffri. Det kan udtrykkes baade ved Indenrigsministerens subsidiaire Forslag og ved Udvalgets Forslag, og jeg skal derfor henstille, hvilket man vil vælge. — At derimod Myndigheden til at straffe disse smaa Forseelser, som nævnes i Nr. 4, skulde være indskrænket til de Tilfælde, hvor Paatale ikke kan finde Sted, seer jeg ingen Grund til. Skipperen er ikke tjent med at skulle vende i Politiretten med Matroser, selv om han ligger herhjemme, og da Straffen kun er Forliis af 2 Dages Hyre, troer jeg, at man kan blive staaende ved Lovforslaget.

Indenrigsministeren: Jeg skal derfor bemærke, at Straffen ikke altid er 2 Dage, men at den ogsaa kan blive højere, og det er jo aldeles overladt til Skipperen, hvilken Straf han vil anvende. Der forekommer mig derfor ikke at være Grund til at tilstaae Skipperen en større Myndighed i saa Henseende end den, som Skipperlauget selv har fundet kunde være tilstrækkelig.